

въ своята побѣда. Тя впи очи въ очитѣ на дѣтето, които станаха такива дълбоки, умни и блѣстящи подъ нейния погледъ и заговори:

— Ти чу ли, Орнандучио, какво му казахъ; разбирашъ ли, защо той те върна на мене?

Дѣтето разбра; въ очитѣ му засвѣтка сжщия сухъ огънь, като у майката.

И тя горда, увѣрена, спокойна, съ прѣзрителна почти усмивка на устни, тръгна изъ улицитѣ за въ кжщи.

— Билия! — ѝ викаха отъ прозорцитѣ. — Билия, дѣ бѣше? Ти видѣ ли го?

Билия издигна глава.

— Той ми бѣ взелъ дѣтето, но азъ си го измолихъ. Той сѣ още лежи тамъ. Защо се крнете, страхливци, когато една жена не се побоя да се доближи до него?

И тя вървѣше по пустата улица, като побѣдителка, и обръщаше на себе си всички погледи. Тя вървѣше, гордо дигнала глава и притиснала дѣтето до гърди. Тя се чувствуваше по-високо отъ най-гордата царица. Прѣдъ кжщата на Пена тя пакъ издигна очи. Ето ги, тѣ пакъ тѣй стоятъ на това мѣсто и я гледатъ! Но сега тѣ вече се не смѣятъ, — тя насочи къмъ тѣхъ погледа на дѣтето.

— Гледай, Орнандучио, ето ги!

Прѣзъ тѣзи два погледа, свѣтнали отъ радостъ на вѣра въ побѣдата, тѣзи хора усѣтиха слабо надвѣсената опасностъ, макаръ и да не знаеха, какво именно се бѣ случило.

А Сабилія продължаваше своя пжть и отговаряше на въпроситѣ, които я отрупваха отъ всички страни. И мжжетѣ се засрамираха отъ своя страхъ и взеха да размислятъ, какво да прѣдприематъ. Рѣ-